

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, zgodnie z wykładnią zawartą w orzecznictwie Trybunału dopuszcza modyfikację warunku w takim sensie, że czysto potestatywne prawo sprzedawcy lub dostawcy do przeliczenia waluty umowy o kredyt stanowi faktycznie zobowiązanie sprzedawcy lub dostawcy, jeżeli modyfikacja ta przynosi w pełni korzyść konsumentowi, a samo wyłączenie nieuczciwego warunku z umowy nie przynosi mu żadnej korzyści?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 16 września 2021 r. – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / E. i S.**(Sprawa C-568/21)**

(2022/C 2/26)

*Język postępowania: niderlandzki***Sąd odsyłający**

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*Strona przeciwna:* E. i S., również w imieniu swoich małoletnich dzieci**Pytanie prejudycjalne**

Czy art. 2 zdanie wprowadzające i lit. l) rozporządzenia dublińskiego ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że legitymacja dyplomatyczna wydana przez państwo członkowskie na podstawie konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych stanowi dokument pobytu w rozumieniu tegoż przepisu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, Dz.U. 2013, L 180, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien (Austria) w dniu 20 września 2021 r. – WertInvest Hotelbetriebs GmbH**(Sprawa C-575/21)**

(2022/C 2/27)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Verwaltungsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym*Wnioskodawca:* WertInvest Hotelbetriebs GmbH*Organ budowlany:* Magistrat der Stadt Wien

Pytania prejudycjalne

- I. Czy dyrektywa 2011/92/UE⁽¹⁾, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 2014/52/UE⁽²⁾ stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które uzależnia przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko dla „przedsięwzięć urbanizacyjnych” zarówno od osiągnięcia wartości progowych wynoszących co najmniej 15 ha dla zagospodarowania terenu i więcej niż 150 000 m² powierzchni użytkowej brutto, jak również od tego, że chodzi o projekty deweloperskie dla całościowej zabudowy wielofunkcyjnej, co najmniej z budynkami mieszkalnymi i komercyjnymi wraz z drogami dojazdowymi i urządzeniami zaopatrzeniowymi przewidzianymi dla tych budynków oraz ze zlewnią urbanizacyjną wykraczającą poza obszar przedsięwzięcia? Czy ma przy tym znaczenie fakt, że w prawie krajowym określono szczególne przesłanki w przypadku
- parków rekreacyjnych lub parków rozrywki, stadionów sportowych lub pól golfowych (od określonej powierzchni zagospodarowania lub od określonej liczby miejsc postojowych),
  - parków przemysłowych lub biznesowych (od określonej powierzchni zagospodarowania),
  - centrów handlowych (od określonej powierzchni zagospodarowania lub od określonej liczby miejsc postojowych),
  - obiektów noclegowych, takich jak hotele lub ośrodki wypoczynkowe, wraz z obiektami pomocniczymi (od określonej liczby łóżek lub od określonej powierzchni zagospodarowania, ograniczonej do obszaru poza zamkniętymi obszarami mieszkalnymi) oraz
  - ogólnodostępnych miejsc parkingowych lub garaży parkingowych (od określonej liczby miejsc postojowych)?
- II. Czy dla obszarów o szczególnym znaczeniu historycznym, kulturalnym, archeologicznym lub kształtującym krajobraz miasta, jakimi są na przykład obiekty światowego dziedzictwa UNESCO, dyrektywa 2011/92/UE wymaga określenia niższych wartości progowych lub bardziej dostępnych kryteriów (niż te określone w pytaniu pierwszym), w szczególności biorąc pod uwagę zawartą w załączniku III pkt 2 lit. c) ppkt (viii) regułę, zgodnie z którą dla oceny, czy dla projektów wymienionych w załączniku II należy przeprowadzić ocenę oddziaływania na środowisko, uwzględnić się również „krajobrazy i obiekty o znaczeniu historycznym, kulturalnym lub archeologicznym”?
- III. Czy dyrektywa 2011/92/UE stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przy ocenie „przedsięwzięcia urbanizacyjnego” rozumianego w sposób opisany w pytaniu pierwszym, ogranicza łączenie (kumulację) przedsięwzięć z innymi podobnymi i powiązаныmi pod względem przestrzennym przedsięwzięciami do tego, że uwzględnia się jedynie sumę wolumenów, które zostały zatwierdzone w ostatnich pięciu latach, włącznie z wnioskowanym wolumenem lub zwiększeniem wolumenu, przy czym przedsięwzięcia urbanizacyjne lub ich części po ich ukończeniu nie są już postrzegane pod względem pojęciowym jako przedsięwzięcia urbanizacyjne, a ustalenie, którego należy dokonać w każdym konkretnym przypadku z osobna, czy na podstawie kumulacji skutków należy się spodziewać znaczących szkodliwych, uciążliwych lub negatywnych skutków dla środowiska i dlatego należy przeprowadzić ocenę oddziaływania na środowisko dla zaplanowanego przedsięwzięcia, nie ma miejsca, jeżeli wolumen planowanego przedsięwzięcia jest mniejszy niż 25 % wartości progowej?
- IV. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie I i/lub II: Czy ocena, której należy dokonać w każdym konkretnym przypadku z osobna w sytuacji, gdy doszło do przekroczenia przez organy krajowe zakresu uznania przysługującego państwu członkowskiemu (zgodnie z – mającymi w takim przypadku bezpośrednie zastosowanie – przepisami art. 2 ust. 1 oraz art. 4 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/92/UE), w celu ustalenia, czy przedsięwzięcie może wywierać istotne skutki dla środowiska i dlatego podlega ocenie oddziaływania na środowisko, może ograniczać się do określonych aspektów ochrony, jak na przykład celu ochrony określonego obszaru, czy też w tym przypadku należy uwzględnić wszystkie kryteria i aspekty wymienione w załączniku III do dyrektywy 2011/92/UE?
- V. Czy dyrektywa 2011/92/UE zezwala na to, w szczególności biorąc pod uwagę wymogi ochrony prawnej przewidziane w art. 11, aby ocena określona w pytaniu IV została przeprowadzona po raz pierwszy przez sąd odsyłający (w postępowaniu o wydanie pozwolenia i w ramach badania właściwości sądu), w którym to postępowaniu na podstawie przepisów prawa krajowego „społeczeństwu” przysługuje status strony jedynie w nadzwyczaj ograniczonym zakresie, zaś przeciwko orzeczeniu tego sądu członkowie „zainteresowanej społeczności” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. d) i e) dyrektywy 2011/92/UE dysponują jedynie nadzwyczaj ograniczoną ochroną prawną? Czy dla odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie, że zgodnie z prawem krajowym – poza możliwością ustalenia z urzędu – tylko podmiot występujący z wnioskiem o zatwierdzenie przedsięwzięcia, współdziałający organ lub rzecznik środowiska mogą żądać odrębnego ustalenia, czy dla danego przedsięwzięcia jest wymagane przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko?

VI. Czy w przypadku „przedsięwzięć inwestycyjnych na obszarach miejskich”, o których mowa w pkt 10 lit. b) załącznika II do dyrektywy 2011/92/UE, dyrektywa ta zezwala, przed przeprowadzeniem lub obok przeprowadzenia koniecznej oceny oddziaływania na środowisko bądź przed zakończeniem oceny skutków dla środowiska w każdym konkretnym przypadku z osobna, w ramach której to oceny powinna zostać wyjaśniona konieczność dokonania oceny oddziaływania na środowisko, na wydanie pozwoleń na budowę dla poszczególnych robót budowlanych, które tworzą część projektu urbanistycznego jako całości, przy czym w ramach postępowania w sprawie pozwolenia na budowę nie jest dokonywana kompleksowa ocena skutków dla środowiska w rozumieniu dyrektywy 2011/92/UE, a społeczeństwu przysługuje jedynie ograniczony status strony?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2011/52/UE w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2014, L 124, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag,
zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 4 października 2021 r. – G / Staatssecretaris van
Justitie en Veiligheid**

(Sprawa C-614/21)

(2022/C 2/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: G.

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle motywów 3, 32 i 39 rozporządzenia dublińskiego (¹) w związku z art. 1, 4, 6, 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rozporządzenie to należy interpretować i stosować w ten sposób, że obowiązująca między państwami zasada zaufania nie podlega stopniowaniu, a co za tym idzie poważne i systematyczne naruszenia prawa Unii, których dopuszcza się przed przekazaniem potencjalnie odpowiedzialne państwo członkowskie w stosunku do obywateli państw trzecich, którzy nie zostali jeszcze przekazani wtórnie na mocy rozporządzenia dublińskiego, stoją bezwzględnie na przeszkodzie przekazaniu do tego państwa członkowskiego?
- 2) Jeżeli na powyższe pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego w związku z art. 1, 4, 6, 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy odpowiedzialne państwo członkowskie narusza w sposób poważny i mający charakter systemowy prawo Unii, to przekazujące państwo członkowskie nie może opierać się na obowiązującej między państwami zasadzie zaufania, lecz musi wyeliminować wszelkie wątpliwości lub też uprawdopodobnić, że wnioskodawca nie znajdzie się po przekazaniu w sytuacji, która nie odpowiadałaby wymogom wynikającym z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) Za pomocą jakich środków dowodowych wnioskodawca może uzasadnić, że art. 3 ust. 2 rozporządzenia Dublińskiego stoi na przeszkodzie jego przekazaniu oraz jakie standardy w zakresie postępowania dowodowego należy przy tym stosować? Czy biorąc pod uwagę zawarte w motywach rozporządzenia dublińskiego odesłania do dorobku prawnego Unii, na przekazującym państwie członkowskim spoczywa obowiązek współpracy lub weryfikacji warunków w państwie, do którego miałoby nastąpić przekazanie, czy też w przypadku poważnych i mających charakter systemowy naruszeń praw podstawowych wobec obywateli państw trzecich konieczne jest uzyskanie od odpowiedzialnego państwa członkowskiego indywidualnych gwarancji, że prawa podstawowe wnioskodawcy zostaną